

Kar ve Gerçek Sevgi

Renkler yalnızca gözle görülmez; aynı zamanda çağrışımlarıyla zihne ve kalbe seslenir. Beyaz, saflığı ve arınmayı hatırlatır. Bu yüzden kar, yalnızca bir doğa olayı değil; şefkatli bir temizlik, görünmeyeni de arındıran bir örtüdür. Halk arasında, salgınların arttığı zamanlarda “**Bir kar yağsa da hava temizlense**” denmesi boşuna değildir. Bu söz, insanın doğaya yüklediği umudun ve arınma arzusunun sade bir ifadesidir.

Mardin’e kar yağdı. Ulaşım da aksamalar yaşansa da, havanın berraklaştığı hissediliyor. Dileğim, bu karın taşıdığı temizlik duygusunun 2026 yılının bütün günlerine sirayet etmesidir. Öyle ki yalnızca havamız değil; bağışıklık sistemimiz, düşünce dünyamız ve ahlaki yapımız da tazelensin. İnsan organizması yalnız bedenden ibaret değildir; idari, zihinsel ve vicdani yapılar da zamanla yorulur ve arınmaya ihtiyaç duyar.

Çünkü vakti geldiğinde her birimiz, bir ağacın dalından kopan yaprak gibi hayatın akışı içinde yerimizi toprağa bırakacağız. Ancak bu düşüş, anlamsız bir kopuş değildir. Canlı bir ağaçtan düşen yaprak, toprağa karışır; çürürken besler, yok olurken kökü güçlendirir. Hayat da böyledir. Hatalarımız, yanlışlarımız ve eksikliklerimiz bizden düşen yapraklar gibidir. Eğer onları inkâr etmek yerine içten bir özeleştiriyi kabul edebilirsek, bu hatalar düşünsel köklerimizi besleyen bir imkâna dönüşür. Bazen geriye dönüp bakıldığında, en büyük sıçramaların tam da bu kırılma anlarından doğduğu görülür.

Fakat bu dönüşüm kendiliğinden gerçekleşmez. Bunun için, kar kadar temiz ve sessiz olan **gerçek sevgiye** sarılmak gerekir.

Gerçek sevgi, gelip geçen bir duygu değildir; bilinçli bir tercih, köklü bir yaşam biçimidir. Acele etmez, sabırla bekler. Yargılamadan dinler, incitmeden yaklaşır. Kendini öne çıkarmaz, alkış aramaz; sessizce var olur. Mesih’in sevgisi

tam da böyledir: Bencil değil, diğerkâmdır. Kendi çıkarını merkeze almaz; iyiliği çoğaltmak için hizmet etmeyi ve tamamlamayı ön planda tutar.

Bu sevgi, katılaşmış yürekleri yumuşatır; kırılmış olanı onarır, ilişkileri yüzeyden derinliğe taşır. Dokunduğu yerde bir içsel sıcaklık bırakır; ruhu saran bir güven duygusu üretir. Çünkü gerçek sevgi, ilahi akışı yansıtır. Kaynağını geçici heveslerden değil, sonsuz olandan alır.

Aziz Pavlus'un ifadesiyle: **“Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Kiskanmaz, övünmez, kibirlenmez. Kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz. Kolayca öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz. Haksızlığa sevinmez, gerçekle sevinir. Her şeyi örter, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye katlanır”** (1. Korintliler 13: 4–7).

Gerçek sevgiyle yaşayanlar; karanlıkta ışık, gürültüde anlam, acıda umut olurlar. Çünkü gerçek sevgi, insan yüreğinde saklı olan Tanrısal ışığın görünür hâlidir.

Sevgiyle şen ve esen kalın.

Yusuf Beğtaş